

Nemusíte být ale smutní, vždy když slunce zapadlo a dívka šla spát, pohlédla z okna na nebe, kde každý večer silně zářily hvězdičky. Dvě z nich určitě byly maminka s tatínkem a přáli jí dobrou noc. Musela to být pravda, protože se o tom holčičce často zdálo. Babička v sobě měla spoustu něhy a dívka vyrůstala v lásce a radosti. Jako každé dítě měla Elinka spoustu energie. Pro babičku byl život s její vnučkou opravdovým štěstím.

Chaloupku měly na okraji vesnice u kouzelného potůčku. Lidé z vesnice mu říkali „kouzelný“, protože kdysi dávno jedna velmi stará paní vyprávěla, že u tohoto potoka spatřila vílu, která jí pomohla uzdravit její velmi nemocné srdce.

Elinka rostla jako z vody. Den ode dne byla krásnější a chytřejší. Roky rychle utíkaly, a tak se z malé dívčinky brzy stala velká slečna zralá na vdávání.

Chlapců byla v jejich vesnici spousta, dokonce mnozí z nich i Elince nadbíhali, jak jen mohli. A není divu, protože byla opravdu krásná, zároveň ale také velmi moudrá. Představa o jejím mládenci byla skromná, chtěla by pouze pracovitého a hodného chlapce, ale těch bylo ve vesnici velmi málo, obzvláště těch pracovitých. S tím si ale vůbec nelámala hlavu, na vdávání neměla zatím ani pomyslení.

Dívčinka babičce velmi ráda pomáhala se vším, co jen zvládla. Každý den nachystala snídani, roztopila v kamnech a uvařila bylinkový čaj. Slepíčkám pravidelně nasypala pšenici, posbírala čerstvá vejce a na zahrádce zalila květiny.